

Interviews

<https://www.soundcontest.com/augusto-pirodda-pensieri-in-bianco-e-nerol>

<https://www.radiopanik.org/emissions/strange-fruits/-001-strange-fruits-recoit-augusto-pirodda/>

<https://www.allaboutjazz.com/intervista-a-augusto-pirodda-by-aaji-staff>

Reviews

“The Monkey and The Monk / Concerto for Jazz Septet in Three Movements”

“eNEGOCITORecords” (2022)

Ben Taffijn, Nieuwe Noten Nederland (29/08/2022)

<https://www.nieuwenoten.nl/?p=14840>

Met ‘The Monkey and The Monk – Concerto for Jazz Septet in 3 Movements’ maakt Pirodda eveneens een debuut en wel met dit nieuwe septet, waarin we verder aantreffen: Ben Sluijs op altsax en -fluit, Sam Comerford op tenor-, bassax en klarinet, Laurent Blondiau op trompet en bugel, Manolo Cabras op bas, Marek Patrman op drums en tot slot neemt Lynn Cassiers vocalen en elektronica voor haar rekening. Voorwaar een bijzondere line-up met een aantal van de belangrijkste jazzmusici van dit moment. In ‘The Monkey and The Monk’ gaat Pirodda naar eigen zeggen op zoek naar de scheidslijn tussen het volwassen ik en het kind dat altijd aanwezig blijft en het voor ons allen aanwezige spanningsveld daartussen, mooi verwoord in de titel. Dat krijgt prachtig muzikaal vorm, met als mooiere momenten die solo’s van Sluijs – weinigen kunnen zo mooi fragiel een solo neerzetten – van Blondiau en van Pirodda zelf in het derde deel. Een belangrijke rol ligt er ook voor de teksten – gelukkig afgedrukt op het inlegvel bij de Cd – treffend vertolkt door Cassiers. En natuurlijk is het niet altijd verstilde muziek die er klinkt, die twee kanten in ons zijn immers ook regelmatig met elkaar in gevecht, iets dat mooi verklankt wordt in het tweede deel. De LP bevat als aanvulling het bijna een kwartier durende ‘The Unbearable Lightness of Freedom’, ongetwijfeld verwijzend naar Milan Kundera’s beroemde roman ‘De ondragelijke lichtheid van het bestaan’. We horen hier Pirodda solo.

Herman te Loo, Jazzflits nummer 385 Nederland (31/10/2022)

<https://www.jazzflits.nl/>

In de klassieke muziek is een concerto een muziekvorm waarin alle facetten van muzikale expressie gebruikt worden. De ondertitel van dit nieuwe album van de Belgische pianist/componist Augusto Pirodda maakt daarmee een statement. ‘The Monkey and the Monk’ heet namelijk een ‘Concerto for Jazz Septet in Three Movements’. Voor de uitvoering van zijn compositie stelde hij een ensemble samen dat een aantal prominente vertegenwoordigers van de Belgische jazzscene in zich draagt. Behalve de jonge Ierse rietblazer Sam Comerford hebben de dame en heren hun sporen al flink verdiend. Pirodda stelt hun sterke punten tentoon in krachtige ensembles, maar ook in (soms ongegeleide) solopassages en geïmproviseerde passages. Met een instrumentarium met klarinet, bassax en altfluit heeft hij daarnaast een klankpalet dat uitnodigt tot sfeertekeningen en klankschilderingen. Elk deel van het concerto is anders van opbouw, van de energieke freejazz in de opening van het ‘First movement’ en de geïmproviseerde klanken waarmee deel twee start, tot de mysterieuze a capella altfluit die het derde deel inleidt. Zangeres Lynn Cassiers leent haar stem voor instrumentale bijdragen, maar zingt ook teksten en zet haar elektronica smaakvol in voor extra avontuur. De drie blazers zorgen voor een smeuïg amalgaam en pakken solistisch flink uit waar dat kan, zoals de knorrige bassax van Comerford tijdens een opzwevend up-tempo in het ‘Second movement’. Het concerto van Pirodda is voortdurend in beweging en we krijgen nooit het gevoel dat de muziek gekunsteld is of dat hij de muzikaliteit opoffert voor virtuositeit, al is dat laatste zeker een kwaliteit van zijn bandleden. Kopers die het album op vinyl aanschaffen, krijgen op kant vier nog een bonus in de vorm van ‘The Unbearable lightness of freedom’ voor solopiano

Georges Tonla Briquet, Jazz Halo (20/11/2022)

<https://www.jazzhalo.be/reviews/cdlpk7-reviews/a/augusto-pirodda-the-monkey-and-the-monk/>

Een “concerto for jazz septet in three movements” van pianist en componist **Augusto Pirodda** met verder in de hoofdrollen **Lynn Cassiers, Laurent Blondiau, Ben Sluijs, Sam Comerford, Manolo Cabras** en **Marek Patrman**.

Het kostte in totaal zowat vijf jaar effectieve voorbereiding om ‘The Monkey and The Monk’ uit te brengen. Het idee had Pirodda al veel langer maar dan onder een andere vorm. Zijn aanvankelijke bedoeling was namelijk om muziek te componeren voor een groep van elf muzikanten. Dat plan verzeilde op de achtergrond. Tot hij een tijd nadien solostukken begon te schrijven en daar stap voor stap andere instrumenten bij betrok. “De muziek koos mij en niet omgekeerd,” dixit de pianist. Wat uiteindelijk een concerto in drie bewegingen opleverde verbonden door onderliggende links en kruisbestuivingen.

Hierbij worden niet alleen diverse vormstructuren ingelast maar muteren continu de samenstellingen van de muzikantencellen. Voeg daar nog aan toe dat er geput wordt uit jazz, avant-garde en hedendaags klassiek en het is duidelijk dat dit alles het vooropgezette spectrum op spectaculaire wijze verbreedt.

De bruuske intro met drums en blazers eist meteen alle aandacht op. Vanaf hier wisselt geordende chaos af met uiterst intimistische passages. Door het opbreken van het septet in duo's, trio's en nog meer combinaties fluctueert de stemming voortdurend. Solostukken ontbreken evenmin. Deze dienen om de onderscheiden cellen onderling te koppelen. Het tempo vertraagt daarbij om vervolgens weer opgedreven te worden door nieuwe ontbrandingspunten.

Op die manier ontstaat tevens een gestaag spel van reduceren en extrapoleren zonder dat er sprake is van totale overwoekering. De focus blijft scherp, alleen varieert de invalshoek alsmaar. Elke muzikant krijgt de kans om zijn stempel te drukken op het geheel, nu eens subversief dan weer als eenvoudige geleider.

De interventies van Blondiau op flugelhorn en trompet (met of zonder sourdine) behoren tot het beste wat we sinds jaren van hem hoorden. Cassiers zingt de teksten op haar persoonlijke manier. Drummer Patman is haast non-stop aanwezig zonder dat het opvalt. Ben Sluijs zijn solo op fluit bij de intro van het derde deel alleen al is om stil van te worden terwijl hij samen met Comerford enkele keren een gedroomde combinatie vormt. En dan is er nog bassist Cabras die als een onzichtbare kracht het geheel telkens de juiste richting instuwt. En Pirodda bij dit alles? Die heeft het grootste vertrouwen in zijn ploeg en duikt slechts af en toe op. Dit is dan ook duidelijk geen pianoplaat maar het werk van een hecht spelend septet dat elkaar blindelings aanvoelt. Verschillende beluisteringen zijn weliswaar nodig om een eerste greep te krijgen op wat hier allemaal omgaat.

Voor de componist was het vooral een evenwichtsoefening tussen jeugdige onschuld en fantasie enerzijds en reeds verwerkte levenservaringen anderzijds. Hij hanteert hierbij het principe van "minder is minder en meer is meer". Vandaar ook de cd-titel 'The Monkey and The Monk' oftewel de eeuwige tweestrijd in Pirodda zijn hoofd tussen verbeelding en rede, prachtig weergegeven in de hoessillustratie van **Claudia Ignoto**.

Cd en download zijn reeds verkrijgbaar. Begin volgend jaar verschijnt de dubbele vinyl met als extra een aantal piano-improvisaties van Pirodda. Deze staan niet op de cd maar zijn wel bij de download inbegrepen. Maak uw keuze maar schaf u zeker dit meesterwerkje aan.

Jean-Claude Vantroyen, Le Soir (21/11/2022)

<https://www.lesoir.be/478321/article/2022-11-21/le-concerto-pour-jazz-septet-daugusto-pirodda>

Cet album s'appelle *The Monkey and the Monk, le singe et le moine*. Et ce n'est rien d'autre qu'un portrait du monde intérieur de Pirodda et de la bataille permanente entre l'enfant qu'est le singe et l'adulte sage qu'est le moine. En fait, c'est le thème de ce Concerto pour Jazz Septet composé par le pianiste sarde de Bruxelles Augusto Pirodda, 51 ans. Une lutte pour la liberté, une tentative de s'abandonner complètement à la vie, d'être qui on est. On peut analyser ce thème et décrypter les paroles des parties chantées. On peut tout aussi bien se contenter de la musique, parce qu'elle est très réussie. Le concerto est en trois mouvements, avec des séquences lentes et d'autres rythmées et saccadées et comprend des parties écrites et des parties improvisées, en solo, en duo, en trio. Ce qui signifie qu'outre l'écriture de Pirodda lui-même, la musique est influencée par le talent des six autres musiciens : Lynn Cassiers à la voix et à l'électronique, toujours aussi fraîche et inattendue, Laurent Blondiau à la trompette, Ben Sluijs au sax alto et à la flûte, Sam Comerford au sax ténor et à la clarinette, Manolo Cabras à la contrebasse et Marek Patman à la batterie. Et à la fin du concerto, on se dit que la musique est si belle que le singe et le moine sont parvenus à arrêter de se battre et à travailler ensemble pour un magnifique résultat.

Jos Demol, Europe Jazz Media Chart - December 2022 (28/11/2022)

<https://www.europejazz.net/europe-jazz-media-chart-december-2022>

A "concerto for jazz septet in three movements" by pianist and composer Augusto Pirodda, also starring Lynn Cassiers, Laurent Blondiau, Ben Sluijs, Sam Comerford, Manolo Cabras and Marek Patman. For the composer, it was mainly a balancing act between youthful innocence and fantasy on the one hand and already processed life experiences on the other. Here, he applies the principle of "less is less and more is more". Hence also the CD title 'The Monkey and The Monk' or the eternal dichotomy in Pirodda's mind between imagination and reason, beautifully depicted in the cover illustration by Claudio Ignoto.

Jacques Prouvost, Jazz Mania (20/12/2022)

<https://jazzmania.be/augusto-pirodda-the-monkey-and-the-monk/>

Trois ou quatre mesures swinguantes de big band jazz et puis, comme on sort d'un club new-yorkais, on se retrouve dans la rue, la tête qui tourne, la musique qui se mélange, les dialogues qui fusionnent, l'excitation qui monte encore d'un cran. Le chaos, presque. C'est l'entrée en matière dans le monde imaginaire du pianiste Augusto Pirodda. C'est un voyage en trois mouvements (inspiré par l'épopée de Xuanzang ?) qui mène l'auditeur à se poser des questions, à se révolter, à entrevoir des réponses. Entouré de souffleurs aventuriers (Laurent Blondiau, Ben Sluijs, Sam Comerford) d'une rythmique mordante (Manolo Cabras, Marek Patman) et de l'insaisissable vocaliste – et créatrice d'ambiances hallucinées – (Lynn Cassiers), Pirodda déroule ses compositions tantôt énigmatiques tantôt ultra

libérées avec une intensité de tous les instants. On passe de la frénésie (« *The Irrelevance of Wanting* ») à l'apaisement total (« *Sneeuwvolkje* »), de moments délicats à l'improvisation la plus débridée, de compositions fines et introspectives aux plus abstraites. Le groupe est ultra solide et ultra soudé, ce qui permet à chacun des musiciens de s'exprimer sans contrainte et de nous offrir un album captivant du début à la fin.

Bruce Lee Gallanter, the Downtown Music Gallery NY (06/01/2023)

https://www.downtownmusicgallery.com/newsletter_detail.php?newsID=3751

None of the musicians here are very well known, although each can be found by on other discs for Clean Feed (Cassiers), Jazzwerkstatt (Pirodda), DeWerf (Sluijs) and Negocito (Charles Gayle Trio). Ms. Cassiers has two fine discs out on Clean Feed which also include the bass & drums from this project. The music on the first movement is tight, spirited and well-written (by Mr. Pirodda, perhaps). The first section featuring some quick, spinning freeish horns (2 saxes & trumpet), with crazed electronic enhanced vocals over a spirited, daredevil piano-led rhythm team. On "Movement Two", things calm down to a haunting, ballad-like reverie with soft, spacious, sensuous vocals over a skeletal somber cushion. On the third movement, Mr. Pirodda's piano plays this one insistent lick at the center while each horn takes a solo in turn. Ms. Cassiers' sly voice doubles up the piano line in the latter part of this section, and then it morphs into a haunting ballad with some especially enchanting vocals near the end. A good deal of preparation has gone into the making of this disc since all of it flows together nicely with each movement shifting between written themes, freeish bits and a number of well-inspired solos. If any of you have a problem with vocals, let me say this: Ms. Cassiers' electronically enhanced voice is kept to a minimum and fits these pieces like all of the members of the septet just right. She only gets one chance to solo at length and her altered voice sounds like a ghost from another dimension.

Neri Pollastri, All About Jazz (31/01/2023)

<https://www.allaboutjazz.com/the-monkey-and-the-monk-augusto-pirodda-el-negocito-records>

Pianista sardo da molti anni trasferitosi in Belgio, Augusto Pirodda è nel tempo stato autore, con formazioni diverse, di assai pregevoli lavori, l'ultimo dei quali è il singolare duetto con la cantante Emilia Vancini *And If You Fall, You Fall*. Qui lo troviamo alla guida di un setto composto, accanto alla ritmica, da tre fiati e una voce, che fa uso anche di elettronica. Il lavoro--definito nel sottotitolo "Concerto per setto in tre movimenti"--include tutte composizioni del leader (unica eccezione la conclusiva "Gus"), si divide appunto in tre parti, ciascuna a sua volta composita e in forma di suite, ed è caratterizzato da una grande varietà di riferimenti stilistici e scenari sonori, anche in forza delle frequenti frammentazione dell'ensemble in gruppi più ristretti.

Già l'avvio, la sezione del primo movimento che dà titolo all'album, si presenta variegato, con un breve tema di sapore tradizionale che si trasforma in un magma free nel quale si innestano la voce e l'elettronica di Lynn Cassiers, con modalità di tipo contemporaneo. Ma già l'abbrivo del frammento successivo, "Ola," vede un lungo e quietissimo solo del clarinetto di Sam Comerford, per poi proseguire, come il successivo "Moving," in stile più jazzistico, sebbene con la voce ancora su modalità contemporanee. L'ultimo frammento del primo movimento, "Long Time No Sea," è invece una malinconica canzone che sarebbe potuta uscire dalla penna di Annette Peacock, condotta magistralmente in trio dal leader con i suoi collaboratori di lunga data Manolo Cabras al contrabbasso e Marek Patman alla batteria, sulle linee dei quali s'innestano eccellentemente prima il sax contralto di Ben Sluijs, poi la voce della Cassiers.

La varietà domina poi anche negli altri due movimenti. Nel secondo a un inizio turbolento e collettivo segue un episodio sospeso, "The Irrelevance Of Wanting," nel quale si intrecciano la tromba sordinata di Laurent Blondiau, la voce della Cassiers e un prezioso lavoro sulle corde di Cabras, il tutto su un delicato e articolato procedere del pianoforte, che al termine si prende lo spazio per un magistrale assolo. Il terzo viene invece aperto da un lungo assolo del flauto di Sluijs, al quale si aggiungono in progressione gli altri fiati, che poi lasciano spazio a un nuovo spazio dominato dal pianoforte. I frammenti successivi, invece, tornano ad avere al centro il collettivo, in modo prima ordinato e pacato, poi più libero e irruente, prima di accedere alla conclusione (firmata da Cabras e Laura Mura), quasi una lenta dissolvenza guidata dal pianista assieme a tromba e contrabbasso.

Ambiziosa e moderna, *The Monkey And The Monk* è un'opera molto ricca di dettagli e sfumature, complessa ma fruibilissima, da scoprire e approfondire attraverso numerosi ascolti.

Björn Comhaire, Luminous Dash (01/02/2023)

<https://luminousdash.be/reviews/album-reviews/augusto-pirodda-septet-the-monkey-and-the-monk-el-negocito-records/>

Pianist Augusto Pirodda ziet het graag groots, geen trio of kwartet meer voor de man, het mag deze keer wat meer zijn! Zeven man (m/v x) dus en dan nog niet van de minste. Samen met Ben Sluijs, Sam Comerford, Laurent Blondiau, Lynn Cassiers, Manolo Cabras, Marek Patman maakt hij met *The Monkey and The Monk* een gedetailleerd portret van zijn eigenste binnenste zelve en het interne gevecht tussen volwassen worden en kind blijven.

Hij doet dat in een *Concerto for Jazz Septet in 3 Movements + The Unbearable Lightness of Freedom*, en ja dat klinkt wat opgezwollen. Maar wat we te horen krijgen is dan ook niet niets. Van bij de *First Movement* komt die innerlijke strijd van Pirodda namelijk onherroepelijk naar boven geborrelt. Tien seconden lang houdt zijn volwassenheid het uit en denken we even dat we met een klassiek bigband nummertje te maken krijgen, maar dan steekt de jeugdige chaos en ongeremdheid de kop op. Lynn Cassiers haalt haar vocale trukendoos boven en we zijn vertrokken voor een 20 minuten durende trip die de ene keer tekeer gaat als een losgeslagen bende vandalen om enkele minuten later helemaal tot inkeer te komen.

Eigenlijk is elk van de drie movements een ep op zich met min of meer afgelijnde nummers die aan mekaar verbonden worden door improvisaties. Waar de basis voor het eerste deel echter wat klassieker klinkt (voor zover die term hier van toepassing is), gaat deel twee een stuk onheilspellender en abstracter van start. Energie is zeker in het begin van dit deel het kernwoord. En net wanneer je je begint af

te vragen of en wanneer de batterijen op geraken, neemt een kabbelende piano het over. De stem van Cassiers kleurt de compositie wat later Lynchiaans in en de sfeer wordt ronduit creepy. En zo drijft deel twee 17 minuten lang op een gevoel van ongemak en dreiging. Hop naar de derde beweging die begint met een meditatieve fluit die onze angsten komt bezweren. En ook wanneer de andere instrumenten invallen, kabbelt deel drie gezapig verder. Tot de Unheimliche zang van Lynn Cassiers onze gemoedsrust zachtjes komt verstoren en we ons langzaam klaarmaken voor acht minuten energieke waanzin. De Rilatine begint na een tijdje gelukkig zijn werk te doen en de rust in onze hoofden keert terug.

Maar het is nog niet gedaan want Pirodda trakteert ons ook nog eens op *The Unbearable Lightness of Freedom* een titel die ongetwijfeld knipoogt naar Milan Kundera. De pianist doet het in deze vierdelige contemplatie alleen met zijn piano. Niet gewoon wat pianospelen natuurlijk, dat zou te simpel zijn. Neen, de snaren worden nu en dan vakkundig mishandelt in de naam van de vrijheid. Compleet anders en een stuk minder van de pot gerukt dan *Concerto for Jazz Septet in 3 Movements* en eigenlijk opnieuw een ep op zich.

The Monkey and The Monk is een vrij monumentaal album, of beter een album + een ep. Dik 75 spannende minuten jazz variërend van solo, trio en kwartet bezettingen tot bigband en van de pot gerukte psychedelica. Vervelen doe je je nooit!

Peter De Backer, Het Nieuwsblad (11/02/2023)

Jazzconcerto met wisselende stemmingen

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20230210_95562698

Het begint met een wervelende vrije passage, maar de storm gaat al snel weer liggen. Het driedelige 'concerto for jazz septet' dat Augusto Pirodda componeerde is heel gevarieerd, met ook veel intiemere passages. De Italiaanse pianist, al vele jaren Brusselaar, stelde een septet samen met boeiende muzikanten van de Belgische jazzscene. Zoals Lynn Cassiers, die met haar ijle stem en eigenzinnige electronica de muziek soms doet zweven. Trompettist Laurent Blondiau is in topvorm, Ben Sluijs excelleert op altsax en fluit (wat een fijne intro bij deel drie!), Sam Comerford kiest voor sax en klarinet en de ritmesectie van bassist Manolo Cabras en drummer Marek Patrman is prima. Pirodda zelf treedt maar een paar keer op de voorgrond: het draait hier om de compositie, waarin hij zijn innerlijke wereld vormgeeft – de nooit eindigende strijd tussen het kind en de volwassene in onszelf. Op de dubbelelpee en de digitale versie van dit album krijgt u er vier soms avontuurlijke, soms intieme solopianostukken van Pirodda bij. Mooi.

Erik Van Der Westen, JazzNu Nederland (15/02/2023)

<https://jazznu.com/cdrecensies/augusto-pirodda-stoeit-intens-met-abstract-en-jazzy-klankbeeld/>

De van oorsprong Italiaanse, maar in Brussel woonachtige pianist/componist Augusto Pirodda brengt met zijn septet het werk 'The Monkey and the Monk' in drie delen uit, alle drie weer verdeeld in verschillende kleinere secties. Zijn ensemble beweegt zich op de rand van free jazz en gecomponeerde muziek met een soms abstract, dan weer meer jazzy klankbeeld. Het is een intens gespeeld repertoire dat vol karakter en passie uit de luidsprekers komt.

De composities zijn spannend, hectisch dan wel verstillend, maar zetten je onherroepelijk aan tot intensief luisteren. Pirodda dwingt zijn medemusicici tot participeren in een behoorlijk strak klankbeeld, maar ze gedijen er uitstekend in. De rol van Lynn Cassiers op vocalen en elektronica doet de ensembleklank veel goeds. Saxofonist Ben Sluijs improviseert daarnaast prachtig op de altfluit in het derde Movement, gevolgd door een mooi ensemblestuk dat je heel duidelijk weer meteen een andere richting op brengt.

Ook als pianist zet de bandleider absoluut de toon en je weet soms nauwelijks waar de improvisatie ophoudt en de compositie weer begint. Dat is een prachtige manier van het beleven van deze bijzondere muziek. Het ensemble heeft een uitgesproken bezetting en kleurt spannend en dreigend dan weer melancholiek, maar altijd gewogen en delicaat. Een perfect ensemble voor een festival als bijvoorbeeld November Music, waar deze hoek van de free jazz wel vaker erg goed op zijn plaats is.

Fotis Nikolakopoulos, The Free Jazz Collective (07/04/2023)

<https://www.freejazzblog.org/2023/04/augusto-pirodda-septet-monkey-and-monk.html>

It is almost impossible to say that you enjoy every release from any label's catalogue. Of course there are preferences based on a billion personal and subjective aspects, but for me the main reason to like, or not, a label is the diversity of its catalogue. This is the case of Belgian El Negocito. I can definitely say that not all of its releases work for me but, at the same time, there is no such thing as a definitive "sound" coming from the label. Play any of its cd's or LP's and you could never tell. In today's oversaturation of mannerism and the burden of mythologized (in order to sell more) "traditions" this is so refreshing.

This first recording of the septet by pianist Augusto Pirodda (a "concerto for jazz septet in three movements" as it is sub-titled) has its core on jazz, reminding a bit Rob Mazurek's Exploding Star Orchestra with a much more minimal approach, but with the use of electronics and a modern, avant-garde even, approach to composition, poses more questions than the answers given by any jazz based ensemble.

Apart from Pirodda, Ben Sluijs is on alto sax and alto flute, Lynn Cassiers on voice and electronics, Sam Comerford on tenor, bass sax and clarinet, Laurent Blondiau on trumpet and flugelhorn, Manolo Cabras on bass and Marek Patrman on drums. This pan-European ensemble moves through jazz's many branches in almost an hour of music. The sounds are always fragile but also totally agile and flexible. Moving from duos and trios up to small snippets of the septet's full blown attack, each player has the room to come forth but also dissolve his or her sound into the collective mind of the septet.

All of them seem seeped in jazz traditions but they very clearly, and easily, escape the grey zone which is also the comfort zone for jazz aficionados. As I mentioned earlier there are no easy ways to find out what comes next, apart from close listening with open ears. We definitely do not need another recording that just follows the manual of a "good" jazz recording.

Even when you hear a duo coming forth or when the septet is playing in unison, the focus is on the collective sound of their music. The

music is energetic and vibrant, one of those recordings that make you want to listen more. It is no exaggeration to comment that this is something new with old materials. I found it really hard to pin down what elements brought to the music by Pirodda himself and which ones came from the other musicians. This non-hierarchical feeling traverses through all three tracks of the cd.

“And if you fall, you fall”

“Espira Records” (2020)

Jan Veldman, Jazz in Europe (9/6/2020)

<https://jazzineurope.mfmmedia.nl/2020/06/cd-review-emilia-vancini-and-augusto-pirodda-and-if-you-fall-you-fall/>

I hate to say this, but often when first picking up an album for review I find I have already formed an opinion before even listening to the recording. The art-work, packaging, line-up, track listing all tend to lead one unconsciously to form an expectation. When the latest album from Italian vocalist Emilia Vancini and pianist Augusto Pirodda arrived on my desk the first thing I was struck by was the captivating cover art-work. Flipping to the back cover, the tracklisting revealed eleven standards, reading like a real book setlist at a jam session. Unconsciously I already knew what this album was going to sound like. Well, the old adage “you can’t judge a book by its cover” quickly eradicated all preconceived ideas, this album is nothing like what I had expected. On this recording, Emilia Vancini and Augusto Pirodda take these tired old remnants of a bygone age dissecting each one only to have them re-emerge as something new, fresh and above all spontaneous.

A further look at the press release accompanying the album reveals the *modus operandi* these two highly creative musicians adopted when recording the album. Nothing arranged, just play and let the moment determine the direction the music takes. This can be a risky strategy however, in this case, worth the risk in every sense. What I enjoyed most about this recording is the way these two used the original harmony and melody purely as a starting point and in some cases, even this could be debatable. The press release sums this up perfectly stating that Emilia and Augusto “... have developed their own musical *lingua franca*.” This is evident throughout.

The album opens with an A cappella version of “Some Other Time” I found this to be an interesting choice as an opener and once again underpins the adventurous nature of the album. I particularly enjoyed the renditions of Frank Loesser’s “If I were a Bell” and the track where the title of the album is derived “But Beautiful”. Throughout the album, both musicians are fully on point and the connectivity between the two is ever-present in the performances. When writing this review I spent some time searching to find the right adjective to describe this recording. It’s not easy, there is so much here to consider, however, I think what makes this album so appealing is its pure honesty.

So, in wrapping up, I’d say with “And if you fall, you fall” All bets are off, Augusto and Emilia have thrown caution to the wind and cross every boundary to create something beautiful and truly unique. Highly recommended.

Leon Nock, Jazz Journal (12/08/2020)

<https://jazzjournal.co.uk/2020/08/12/emilia-vancini-augusto-pirodda-and-if-you-fall-you-fall/>

"These come across as two performers who, understandably, given the oversupply of jazz vocal albums, feel they have gone as far as they can with conventional readings and laudably are intent on pushing back the boundaries to bring striking new life to established material"

Emilia Vancini and Augusto Pirodda are both accomplished performers and excellent interpreters of *The Great American Songbook*. I googled Vancini and was led to YouTube where I was able to play the title track of a previous album. In *A Sentimental Mood* – again accompanied by Augusto Pirodda – and found it more than fit to stand beside similar piano and voice albums by performers such as June Christy & Stan Kenton, Doris Day & Andre Previn, Ella Fitzgerald & Ellis Larkins.

Here though the duo have taken 10 well-known and well-loved numbers and given them their own special treatment. Frank Loesser’s lyric on *If I Were A Bell* is rewritten because, according to Emilia, the original was something she couldn’t bring herself to sing.

The duo come across as two performers who, understandably, given the oversupply of jazz vocal albums, feel they have gone as far as they can with conventional readings and laudably are intent on pushing back the boundaries to bring striking new life to established material.

The title of the album is a direct quote from Johnny Burke’s lyric *But Beautiful*, which he wrote with Jimmy Van Heusen for *Road To Rio*, although the song isn’t heard on the album despite being arguably the best ballad.

Leonid Auskern, Jazzquad (13/09/2020)

<https://jazzquad.ru/index.pl?act=PRODUCT&id=5663&fbclid=IwAR3jqqlAF6zvCRoeHzj5KyrYVWINRc1nDZOThw6n6JzsvI13DuDO6t0sVdQ>

(Translated from Russian)

This "dish" was prepared according to American recipes by Italian "cooks", who noticeably changed its taste, and all this happened in the "kitchen" the Netherlands. This is how, in the language of gastronomy, one could characterize the album by Emilia Vancini and Augusto Pirodda *And if you fall, you fall*. Taking jazz standards of the 1930s as a starting point, the duo interpreted them in the language of 21st century improvisational music in accordance with their musical tastes.

Emilia Vancini is an Italian singer with a very wide repertoire - from jazz to classical Italian songs. For almost the last thirty years (since 1992) she has been living and working in the Netherlands. There she met fellow pianist Augusto Pirodda, who made his mark on the jazz scene in the late 80s, and in 1998 went to The Hague to study at the Royal Conservatory. Subsequently, Augusto moved to Belgium, where he lives to this day. Pirodda has worked with many European and American jazzmen, and he gravitates primarily towards the jazz avant-garde. He has been collaborating with Emilia Vancini on various projects for more than ten years, and *And if you fall, you fall* was born as a result of the duo's appeal to their favorite jazz standards, performed according to the principles of intuitive improvisation. However, they themselves eloquently write about this on the album sleeve: "This collection of jazz standards is an expression of joy, irony, sadness, madness, pleasure and friendship in a variety of dynamics - from quiet to loud."

At the same time, musicians interpret in their own way not only the melodies and harmonies, but also the lyrics, if they consider it necessary. This innovative approach is reflected in the album's title - lines from another standard, *But Beautiful* by Jimmy Van Huyen and *Johnny Bark*, which was not included in the program. But the program included the most popular songs by Porter, the Gershwin brothers, Dixon and Young, and so on. And even when the song begins in a more or less traditional version (*Just friends*) or with an exemplary scat (*But not for me*), further development follows the unbeaten path chosen by Emilia and Augusto. The program is framed by two versions of *Some Other Time*, performed by Vancini without accompaniment. As for my personal favorite of the album, it was a powerful version of *Ruby, my dear* with its unconventional use of piano as a percussion instrument and especially creative singing by Vancini. And overall, the album looks like a very unexpected and successful experiment, once again showing how many depths lie hidden and what unusual solutions can be found in seemingly well-known melodies.

Jacques Prouvost (18/10/2020)

<https://jazzques.wordpress.com/2020/11/29/jazzques-ecoute-octobre-2020/>

Vous avez adoré Jeanne Lee avec Mal Waldron ou Ran Blake ? Vous allez adorer Emilia Vancini avec Augusto Pirodda. Bien sûr, comparaison n'est pas raison et le duo italien a bien d'autres atouts à faire valoir pour se distancier de ces illustres exemples. En dix ans de collaboration, Augusto et Emilia ont eu le temps de se forger une vraie complicité tant pour le son et les harmonies que pour explorer et redonner du sens aux standards. Avec eux, on va un peu plus loin vers « l'avant-garde » mais on garde l'essence de la tradition.

Écoutez cette voix qui ose flirter avec ses limites tout en gardant sa sensualité. Cette voix tantôt ondulante, tantôt déterminée. Cette voix simplement a capella qui ouvre et ferme l'album et qui semble définir l'espace de jeu (sans aucune démonstration ni effets ostentatoires). Écoutez ce piano qui gronde et qui claque. Profondément, gravement. Ce jeu sur les cordes griffées ou étouffées. Ce jeu affirmé d'abord et qui se fait plus voluptueux ensuite.

Écoutez ce « Ruby, My Dear » totalement déstructuré (ou restructuré, c'est selon) mais qui garde totalement l'esprit Monk.

Écoutez ce « On The Sunny Side Of The Street » qui joue à attrape-moi si tu peux. Écoutez ce « Just Friends » amoureux.

Écoutez ces dialogues enivrants entre un pianiste et une chanteuse.

Écoutez cet album très personnel qui fait vibrer les sens. C'est du jazz dans ce qu'il y a de plus brut et de plus libre (pas free : libre !). Un album vraiment recommandé car on n'en entend pas si souvent des comme ça.

Neri Pollastri, All about Jazz (05/07/2021)

https://www.allaboutjazz.com/and-if-you-fall-you-fall-emilia-vancini-espira__14752

Duetto tra musicisti nostrani che ormai da tempo vivono all'estero, questo breve album—mezz'ora scarsa di musica—è un fulgido esempio di come si possa ancora trattare del materiale tradizionale donandogli freschezza e originalità. Siamo infatti di fronte a un "semplice" duo tra voce femminile e pianoforte all'opera su un repertorio di notissimi standard; e tuttavia i protagonisti, cioè la cantante residente in Olanda Emilia Vancini e il pianista cagliaritano residente in Belgio Augusto Pirodda, si prendono i rischi necessari per offrire un'interpretazione personalissima, assai gustosa e di alto livello.

*Studi classici ed esperienza come pianista, la Vancini alterna la sua passione jazzistica con le interpretazioni della canzone italiana; Pirodda, cinquant'anni quest'anno, è un grande talento che meriterebbe ben altra notorietà qui da noi, vista l'elevatissima qualità di tutti i suoi lavori—tra i quali, merita ricordarlo, ce n'è uno in trio nientemeno che con Gary Peacock e Paul Motian, *No Comment*. I due hanno registrato questo lavoro nel corso di oltre nove ore in sala di registrazione, spalmate su un anno; ma la caratteristica del lavoro—che si rispecchia nel titolo, *And If You Fall, You Fall*, che allude al rischio dell'errore—è quella di aver affrontato gli standard volutamente "a mani nude", senza cioè aver né predisposto arrangiamenti, né deciso in anticipo dove andare a parare con l'interpretazione.*

Da questa scelta "rischiosa"—ma davvero si può fare del jazz genuino operando in altro modo?—scaturiscono la freschezza e l'originalità dei dieci brani (uno dei quali, "Some Other Time," per sola voce, apre l'album e lo chiude con una breve ripresa). Pirodda,

infatti, affronta le composizioni in modi sempre diversi, ora frammentandole, ora sottolineandone le parti ritmiche, ora uscendo dalle linee tracciate per percorrere sentieri astratti, ora abbondando in percussioni ed eco; la Vancini, senza virtuosismi o effetti speciali, lo segue complice, ricomponendo il discorso lirico e narrativo decostruito dal compagno, con ciò conferendo una nuova coerenza alla musica e valorizzando, per contrasto, la componente più nota dei brani, ovvero i loro temi melodici.

Questa falsariga, che scaturisce con spontaneità dall'interazione dei due protagonisti, si ripresenta un po' in tutti i brani, ma in ciascuno prende foggie diverse. La più affascinante per chi scrive è quella assunta nel monkiano "Ruby, My Dear," con il piano che evoca e tambureggia, mentre la voce sussurra il tema senza cantare; ma anche altrove non mancano le sorprese: si ascoltino per esempio le contrastatissime "On the Sunny Side of the Street" e "When I Fall in Love," nella quali voce e piano sembrano divergere, per poi ritrovarsi sempre; oppure "But Not for Me" che, pur essendo cantata in modo un più tradizionale, riceve un trattamento ritmico che ne modifica profondamente il senso, giusto al contrario di "Just Friends," nel quale è proprio il ritmo a venir decostruito, fino a trasformare il brano in qualcosa di assai più lirico di quel che siamo abituati a incontrare.

Insomma, un disco suggestivo e sorprendente a più livelli: all'ascolto, perché presenta continue e inattese invenzioni; concettualmente, perché offre una realizzazione musicale che non ti aspetti da un progetto e materiale di per sé stessi non certo innovativi; a livello di formazione, con due musicisti non proprio al centro della scena, ma ciononostante bravissimi e assai più inventivi della media. In breve: un disco da tenere presente e cercare.

Georges Tonla Briquet, Jazz Halo

<https://www.jazzhalo.be/reviews/cd1pk7-reviews/e/emilia-vancini-augusto-pirodda-and-if-you-fall-you-fall>

The Real Book blijft inspireren. Op hun beurt interpreteren vocaliste Emilia Vancini en pianist Augusto Pirodda tien klassiekers op zuiver akoestische wijze. Een ontluisterende kijk op overbekende melodieën.

Emilia Vancini en Augusto Pirodda werken al meer dan een decennium samen. Recent hielden ze er een extra muzikale knipperlichtrelatie van zeven maanden op na met als concreet resultaat 'And If You Fall, You Fall'. Onder het motto "Hoe vrij kan je omgaan met standards?" doken ze gedurende die periode enkele malen de studio in zonder enige voorbereiding of voorafgaande afspraken. Elke barrière was uit den boze, net als latere editing. Puur tot het uiterste.

Het hele proces steunt op vocalizing en het ter plekke creëren van sonoriteiten. Hieraan koppelde het duo de vrijheid om een woord of zinswending uit de originele tekst aan te passen zodat ze telkens nog een stap verder konden zetten. Inclusief een opmerkelijke bewerking van Monk zijn 'Ruby, My Dear'.

Een gedurfde zet zonder een enkel swingmoment volgens de regels, met als begin- en eindpunt een versie van 'Some Other Time'. Daartussen een wereld van stemverbuigingen en sobere snarenspeleerijen. Extreem beheerst en ingehouden in sepia kleuren, uitgewerkt volgens een heel eigen ritueel. Mixing en mastering was in de handen van niemand minder dan Manolo Cabras. Ergens tussen Anna Homler, Jeanne Lee en Norma Winstone met een duidelijke knipoog naar de duetten van Ran Blake en Christine Correa. Als kamikaze koorddansers bewegen ze zich tussen 'You're My Everything' en 'But Not For Me'. Aan u de keuze.

“Kosmima”

“el NEGOCITO Records” (2018)

Aldo Del Noce , Jazz Convention (02/08/2018)

https://www.jazzconvention.net/index.php?option=com_content&view=article&id=3809:augusto-pirodda-kosmima&catid=2:recensioni&Itemid=11

Augusta quanto sobria personalità del nostro pianismo jazz da esportazione, quella del sardo Pirodda, che nell'adottivo Belgio ha avuto modi affinare le proprie vedute entro la locale (e non adeguatamente da noi conosciuta) scena creativa, installandovisi con rilievo tra i nostri "migranti d'arte".

Curriculum già solido, tra cui torniamo a raccomandare una fondamentale incisione alla testa di session men stellari quali Paul Motian e Gary Peacock (No Comment, per Jazzwerkstatt), quale punta di un'animata discografia che adesso s'aggiorna con il presente lavoro di solo piano.

Poliedrico nell'ispirazione e nell'approccio strumentale, Kosmina si articola lungo quattordici misure quasi tutte a propria firma, in cui l'intimismo sembra prevalere rispetto alla tentazione di spettacolarità, ed anche i passaggi apparentemente più instabili (**Brootprints**, **Thrilling o Bass Thing**), oltre a brani con il carattere di studio pianistico non alterano il bilancio generale, improntato da quiete contemplativa, meglio espresso dal lirismo dei passaggi apparentemente più meditativi, tali **Dark Prelude**, **Bollad** o l'eponima ed introduttiva **Kosmina**.

La forma generale non gira la spalle alla formazione accademica classica e jazz ma concede ampio spazio di manovra all'inventiva di

tratto personale, esponendo una poetica composta e una temperie chiaroscurale segnata da un vivido sentire impressionista e un'espressività a tratti criptica (Jompro, Long time no Sea), mantenendosi il carattere del recital privato ma non elusivo, lungo una formulazione mai segnata da scorciatoie o ammiccamenti e primariamente teso all'ossequio di un generale equilibrio cameristico.

Georges Tonla Briquet, Jazz Halo (17/07/2018)

<https://www.jazzhalo.be/reviews/cd/pk7-reviews/various/the-sound-of-the-summer-2018-deel-2/>

De Brussels-Italiaanse pianist bracht al een eerste soloplaat uit in 2007 ('Moving'). Voor de tweede keer trok hij een studio in om zonder begeleiders een opname te maken. Daartussen waren er wel een aantal releases in kwartet evenals de trio-cd met Gary Peacock en Paul Motian ('No Comment').

'Kosmima' bevat veertien muzikale polaroids, hoofdzakelijk badend in vale tinten. Opvallend hoe hij soms heel beredeneerd en haast in slow motion de linkerhand aanwendt om subtiele accenten te leggen zonder uit te monden in ritmisch geweld. In schril contrast met al de rest is er 'Thrilling', meteen de gepaste titel bij het meest spannende moment.

Soundtrack voor een poging tot onthaasting.

Republic of Jazz

<https://republicofjazz.blogspot.com/2018/02/augusto-pirodda-kosmima-el-negocito.html>

Augusto Pirodda plays solo, to the rhythm of his piano, and makes this intensely poetic and fascinating journey. He constantly searches for new ideas, avoids stereotypes and stylistic barriers. Like a tightrope walker, he moves effortlessly between jazz and free improvisation.

Augusto Pirodda is known from his trio with Gary Peacock and Paul Motion and his quartet with Ben Sluijs, Marek Patman and Manolo Cabras.

Jazzepoes

https://www.jazzepoes.be/ARCHIEF/archiefjaZZZolder2018-TRIM1.html#Augusto_Pirodda_Kosmima

Augusto Pirodda komt op de Jazzzolder om "Kosmima" te presenteren, zijn nieuwe solo-album uitgebracht voor "El Negocito Records".

Veertien nummers (voor een duur van minder dan 50 minuten) verdeeld tussen composities en improvisaties waaruit duidelijk blijkt dat Pirodda het muzikale denken van zijn eerste solo "Moving" (Espira Records / 2007) oppakt en verder ontwikkelt.

Hoewel hij in deze 10 jaar ook een trio album heeft geproduceerd ("No Comment" met Gary Peacock en Paul Motian ("Jazzwerkstatt")) en een met zijn kwartet ("A Turkey is better eaten" met Ben Sluijs, Manolo Cabras en Marek Patman, (El Negocito Records) blijft piano solo een van Pirodda's favoriete vormen.

In de afgelopen jaren heeft hij zijn mogelijkheden verdiept om zoveel mogelijk gebruik te maken van de expressieve vrijheid die dit type opstelling biedt.

Een concert dat je niet mag missen!

Imitonios , Modern Jazz

<https://modernjazz.gr/en/2018/03/02/imitonios-2018-jazz-releases-vol-iii/>

Located in Brussels, Italian 48 y.o. pianist Augusto Pirodda plays solo his own modern, meaningful compositions with an abstractive, contrapuntal way. Short, prelude-type forms, large intervals and compact improvising can create a positive vibe that awakes mind.

“A turkey is better eaten”

“el NEGOCITO Records” (2014)

Claude Loxhay, Jazzhalo 2015

<https://www.jazzhalo.be/reviews/cdlpk7-reviews/a/augusto-pirodda-quartet-a-turkey-is-better-eaten/>

"Augusto Pirodda est né en 1971 à Cagliari. Il a abordé le piano à 6 ans et a suivi des master classes avec John Taylor (le pianiste de Kenny Wheeler), Franco D'Andrea et Roberto Cipelli (le pianiste du quintet de Paolo Fresu). Après un passage au Conservatoire de sa ville natale, il s'est inscrit au Conservatoire de Den Haag avec Rob Van Bavel et Bert van den Brink comme professeurs. Après quoi, il a regagné l'Italie pour jouer avec le trio vocal Balentes puis il s'est établi à Bruxelles.

Après un album solo, "Moving" en 2007, il a enregistré une session aux Etats-Unis en 2009, avec Gary Peacock et Paul Motian: l'album "No Comment" est sorti, deux ans plus tard, sur un label allemand.

Ici, en Belgique, il s'est logiquement lié d'amitié avec Manolo Cabras, Sarde comme lui: sur "No Comment", il reprend d'ailleurs deux compositions de son ami. Ici, en quartet, on le retrouve avec Ben Sluijs et son alto à la sonorité fluide, et avec la rythmique fidèle du saxophoniste, que ce soit au sein de son trio, de son quartet avec Jeroen Van Herzelee ou du quintet The Unplayables avec Erik Vermeulen: soit Manolo Cabras à la contrebasse et Marek Patrman à la batterie.

Au répertoire de l'album, quatre compositions d'Augusto: If I wear a bell, Pea Road, Per Claudia et Blah blah... Bley qui révèle une évidente filiation avec le pianiste américain et notamment avec son trio en compagnie de Jimmy Giuffrè. Complètent le répertoire, deux thèmes de Manolo (le très swing ESDA et Scotty que le contrebassiste joue en solo), une composition de Marek (Psalm nr 5) et quatre improvisations-compositions collectives qui révèlent bien la spontanéité et le sens de l'écoute des quatre complices: "I have finished listening to your recording with great pleasure. What I hear in your music is the essence of improvisation. Spontaneity is only possible if we forget about ourselves and listen... You really express this essence with joy, passion, energy and listening." (Gary Peacock dans les liner notes).

Bref une musique très personnelle qui marie sens de la mélodie (If I wear a bell, Per Claudia), échappées libertaires (A turkey is better eaten) et énergie post bop (ESDA)."

Tom Beetz, JazzFlits nr.232 , (09/02/2015)

<https://www.jazzflits.nl/>

"De Sardijnse pianist Augusto Pirodda (1971) studeerde jazz aan het Haags Conservatorium en keerde daarna terug naar Sardi- nië. In 2005 besloot hij weer naar ons land terug te komen en tegenwoordig woont hij in Brussel. We zouden hem misschien moeten kennen van zijn cd uit 2011 met Paul Motian en Gary Peacock, van wie de laatste nu met een korte hoestekst bijdraagt, maar ondanks de vijf sterren die All About Jazz aan die cd gaf, is Pirodda hier nog steeds zo goed als onbekend. 'A Turkey Is Better Eaten' bevindt zich in een vergelijkbare sfeer: introvert, bezonken en spiritueel. Die sfeer wordt schitterend ondersteund door het gevoelige spel van saxofonist Ben Sluijs, die soms zelfs een religieus gevoel oproept. Pirodda is geen pianist die spectaculair is, zijn ingetogen spel valt naast de aandachttrekkende Sluijs zelfs nauwelijks op en de cd verdient het dan ook om aandachtig te worden beluisterd. Pas dan ontvouwt het inventieve en hoekige spel van Pirodda zich ten volle, zijn ondersteuning aan Sluijs is subtiel en inspirerend. Pirodda is geen notenvreter maar een pianist die met grote intervallen, kleine accentjes en gebruik van stilte een intieme sfeer schept. Een sfeer die niet alleen wordt begrepen door Sluijs maar ook door de mede-Sardijn Cabras, die rustig in de traditie van Scott LaFaro speelt en de naar subtiliteit zoekende Tsjechische Patrman, beiden al jaren behorend tot de top van de Belgische jazzscene. De moeite die Pirodda heeft om op de radar van het publiek te komen blijkt misschien wel uit het feit dat het ruim vier jaar duurde voordat deze opnamen uitkwamen. Het zou niet vreemd zijn als dit kwartet inmiddels rustig zijn muzikale weg vervolgd heeft."

Jean Claude Vantroyen, Le Soir Mad p.36, (21/01/2015)

"Le pianiste bruxellois d'origine italienne Augusto Pirodda est sans doute le secret le mieux gardé de la scène jazz belge. Vous saviez qu'il a enregistré un album avec Gary Peacock et Paul Motian ? Dans ce nouvel album-ci, il enregistre en quartet, avec Ben Sluijs, l'un des saxophonistes les plus lyriques du pays, avec le fougueux Manolo Cabras, un autre Italien, à la contrebasse et le Tchèque Marek Patrman aux drums. C'est du jazz d'aujourd'hui, mélodique mais libre, ouvert à l'improvisation, parfois même free. Pirodda ne délivre pas de cascades de notes. Il est plutôt minimaliste, comme s'il choisissait « la » note qu'il faut. C'est ce qu'on appelle du « feeling », la sensation d'aborder le rivage musical juste à l'endroit qu'il faut et comme il faut. Cet album est comme une dinde : riche. Il y en a pour plusieurs jours d'écoute enthousiaste."

Chris Joris, Jazzandmo , Jazzmozaiek 01/2015 p.47

<https://jazzandmo.be/turkey-better-eaten>

"Dit is het tweede album dat deze Italiaanse pianist uitbrengt sinds hij in België woont. De eerste was al een artistieke en strategische voltrefter: in trio met Paul Motion (d) en Gary Peacock (cb). Deze laatste schreef de liner notes: "het hier gaat om de essentie van het improviseren, de spontaniteit, die enkel mogelijk wordt gemaakt wanneer musici hun ego opzij zetten en naar elkaar luisteren". Zo

ontstaat er een eerlijke interactie, die moeiteloos naar een ensemble-gesprek groeit. Dat is wat er hier gebeurt en het hoeft helemaal niet te gaan over freejazz, abstracte statements of atonale frasering. Er is trouwens een grote aanwezigheid van figuratieve melodie, elegantie, emotie, tot zelfs romantiek (Per Claudia). Bassist Manolo Cabras is ontzettend vrij van geest, spannend, vol dramatiek en vertaalt de verhalen van de pianist en de saxofonist als een universele tolk vol begrip, inzicht en snelle ideeën. Patmans drums praten en reageren tot het melodische toe, en durven fluisteren. Ben Sluijs vertelt op altsax zuivere kronieken en staat de partners constant te woord. Tenslotte is er Pirodda zelf, die dit alles injecteert met een prachtige intuïtie. Eens hij de geschreven thema's loslaat, stapt hij in een onderzoekende onbaatzuchtigheid, ons zieltje en de piano waardig. Dit is een pure jazzplaat, zoals er meer zouden mogen verschijnen in ons landje."

Winus, Jazzepoes (13/01/2015)

https://www.jazzepoes.be/MUSICREVIEW/2014/2014-Augusto_Pirodda_Quartet-A_Turkey_is_Better_Eaten.html

"Ben Sluijs past heel lekker in dit quartet van fijnzinnige muzikanten, dat bewezen niet alleen de live concerten van de JazzLab Series, deze CD is eens te meer een getuigenis, luister maar mee als ik over de tracks loop en dan vind je ongetwijfeld ook 'If I wear a Bell' een vrolijke starter waarbij het pianospel van Augusto start als een klokkenspel in de wind, Ben de conversatie aangaat en Manolo opmerkingen toevoegt. Het is eveneens deze kunstzinnige bassist die titelsong 'A Turkey is Better Eaten', een groepscompositie/improvisatie (want geen enkele uitvoering klinkt hetzelfde) inzet waarna Marek Patman aan het versnellen gaat, gevolgd door Gusto in een race achter de kalkoen aan want het beest moet natuurlijk eerst gevangen worden alvorens je die aan het spit kan rijgen! Ben staat daarbij figuurlijk klaar met het vangnet, de spanning stijgt met het roffelen van Marek en neem het maar van mij aan: het beest wordt gevangen ook! 'Falling Fragments' daarna is dat stukje kort interludium waarbij Marek de klok onrustig van de muur tikt...de piano en de sax scheppen daarbij wat rust ondanks het vergeefs protesteren van de drummer...Dat je daarna ijl ontwaakt met 'Psalm nr.5' mag niet verbazen. Het stuk start in een donkere stemming waarbij onder ruisend cymbalenspel de sax en de piano gelijkgestemd aan het dagdromen gaan...Manolo broemt rustig op de achtergrond maar Marek is weer overduidelijk aanwezig in deze eigen compositie. Vooral Ben blijft daar heel rustig bij en samen met Gusto wordt minzaam naar het einde gegaan. 'Jaja, ik heb het zo wel begrepen', klinkt het daarna met 'Blah blah ...Bley', en da's een erg mooie track met eerst een erg beweeglijke Ben, gevolgd door Gusto die daar breedspakerig achteraan gaat. Het is Manolo die zich wat later solerend naar voren dringt en samen sluit het quartet in een mooie beweging af. 'Pea Road' is dan weer de drive van de ritmesectie die maakt dat dit een kunststukje wordt...dit... lopen over erwt...? ...Vervolgens is 'Scotty' dan weer een korte compositie van Manolo waarbij hij, en enkel hij, zangerig het woord neemt...of zat er hier en daar toch een tikje van Patman tussen? In ieder geval start 'Different Corners' daarna als een kip (of houden we het op een kalkoen?) die schichtig rond zich heen kijkt...een nieuw hok, dat wordt verkennen! waarbij Ben de begin honneurs voor zich neemt tot de rest van 'het kiekenkot' er bij komt...Pirodda valt nerveus in tot wat later Patman met roffels en cymbalenspel komt overtroeven tot de rust uiteindelijk weer keert... Gelukkig staat 'Per Claudia' daar dan die de zon weer vrolijk laat rijzen en hier is vrolijkheid troef, dat hoor je aan het opgetogen spel van een Gusto en Ben. Manolo en Marek geven dat fijntjes de gepaste omkadering, mooi en licht! Want daarna neemt 'Deep Sea' je piano-druppelgewijs mee naar de donkerte van het water. Manolo is hier de 'drijvende kracht'.. of wordt dat zo niet gezegd als je onder water bent? ... Een verstillend stuk, een diepe duik... Waarna van de weeromslag verrassend levendig afgesloten wordt met 'ESDA', feestelijk swingend met eerst Ben op z'n alto waarna Gusto daar sprankelend op ingaat. De drumsolo van Marek Patman gaat dan even later een wat klassieke finale vooraf. Eigenlijk nogal onverwacht maar niet minder in dank aanvaard, deze uptempo track! Zo ook is deze ganse CD een prettig luisterwerk waar je ongebreideld je fantasie kan op loslaten, dank je wel daarvoor, Augusto!"

Guy Peeters, Cobra.be (12/12/2014)

"Belgische jazzartiesten krijgen vaak niet de aandacht die ze verdienen, maar ze zijn ook niet altijd even bedreven in zelfpromotie en online aanwezigheid. Nochtans is dat iets dat hen een heel eindje op weg kan helpen. Pianist Augusto Pirodda is er zo eentje die keer op keer onder de radar blijft. Goed dus dat zijn nieuwe album uitgebracht wordt als onderdeel van het opvallende najaarsoffensief van El Negocio Records en hij intussen bezig is aan een eigen Ronde van Vlaanderen via JazzLab Series.

De Sardijn is ook een beetje een laatbloeiër. Hij kwam aan het einde van het vorige millennium naar Nederland om er te studeren, trok aanvankelijk terug naar zijn geliefde Sardinië, maar keerde in 2005 weer terug op z'n stappen, vestigde zich aanvankelijk opnieuw in Nederland en daarna in Brussel. Sindsdien speelde hij met goed volk als o.m. Jeroen Van Herzele, Eric Thielemans en de drie die hem hier vergezellen. In 2011 wist hij nog op te vallen met de release van zijn album 'No Comment', een mooie opname met jazzgrootheden Gary Peacock en Paul Motian.

Altsaxofonist Ben Sluijs, bassist Manolo Cabras (ook een Sardijn en al ruim twintig jaar een muzikale makker) en de Tsjechische drummer Marek Patman hebben niet zo'n internationaal ronkende namen, maar behoren zeker tot het kruim van de Belgische jazz. De ritmesectie is ook die van het Eric Vermeulen Trio en het Van Herzele Quartet, terwijl elke jazzliefhebber intussen wel weet (of dat zou toch moeten) dat Sluijs over zowat de mooiste saxklank van de Lage Landen beschikt. Samen met Pirodda maakten ze een album dat een fraaie democratische aanpak laat horen.

Vanaf opener "If I Wear A Bell" wordt immers duidelijk dat Pirodda niet uit is op onnodige complexiteit of extraverte bravoure. Hij is geen showman of dominante leider. Net als het artwork is zijn stijl sober en franjeloos, voor sommigen misschien op het randje van het onderontwikkelde, zonder dat het daarom saai gaat worden. De pianist kan zich soms prima amuseren in een nauw afgebakende zone en past in een traditie met voorgangers als Paul Bley, Lennie Tristano en Bill Evans, pianisten die aandacht voor melodie en ruimte voortdurend in evenwicht hielden. Dan heeft hij met Ben Sluijs – een muzikant die de elegantie van een Lee Konitz verenigt met de vinnigheid van Jackie McLean – natuurlijk een ideale metgezel.

Dat Pirodda geen uitslover is, valt niet alleen af te lezen aan het gebrek aan excentriek stuntwerk. De collega's mogen ook volop ideeën aandragen, krijgen net zoveel schittertijd als de leider en Cabras werkt 'Scotty' (een hommage aan de legendarische en erg jong overleden bassist Scott LaFaro?) zelfs helemaal solo af. Er wordt verder ook ruimte gemaakt voor zwerige romantiek die nergens

strokerig wordt ('Per Claudia'), uitdagende timing ('Blah Blah... Bley', 'Pea Road'), flukse bop-accnten ('ESDA') en iets abstracter schetswerk in het verlengde van Eric Vermeulen (het compacte 'Falling Fragments').

Mooist van al is misschien wel Patrmans bijdrage, 'Psalm Nr. 5', een buitenbeentje op het album dat raadselachtigheid en broeierigheid samenbrengt met een haast ritualistische flair. Het bevestigt ook nog eens de indruk dat er niet altijd een even duidelijke of coherente lijn zit in 'A Turkey Is Better Eaten' als geheel, maar die verzameling van invalshoeken zorgt anderzijds wel voor een ongewone en prikkelende afwisseling. Toch wat vreemd dus dat het vier jaar duurde voor deze opnames hun weg vonden naar het publiek. Wie weet in welke boeiende fase dit viertal intussen aanbeland is."

Draai om je oren

<https://draaiomjeoren.blogspot.com/2015/09/cd-augusto-pirodda-quartet-turkey-is.html>

Twee cd's van kwartetten met dezelfde samenstelling van instrumenten: piano, sax, bas en drums. Het is altijd weer interessant om die naast elkaar te leggen en te kijken hoe de diverse musici deze bezetting gebruiken en tot wat voor soort jazz dit leidt. Allereerst de bij El Negocito verschenen cd van het Augusto Pirodda Quartet, 'A Turkey Is Better Eaten'. Reeds in het openingsnummer 'If I Were A Bell' valt het eclatante samenspel op tussen pianist Pirodda en altsaxofonist Ben Sluijs en het swingende basspel van Manolo Cabras. Het titelnummer 'A Turkey Is Better Eaten' is aanvankelijk vooral een creatieve en speelse ontmoeting tussen Pirodda en de ritmesectie, waarin vooral drummer Marek Patrman overtuigt met swingend ritmische roffels. In 'Falling Fragments', 'Psalm Nr. 5' en 'Scotty' laat dit kwartet horen ook prima overweg te kunnen met meer contemplatieve stukken. Vooral 'Psalm Nr. 5', een compositie van Patrman, kent een grote mate van intensiteit, met name in het saxspel van Sluijs. Maar ook de solo van Pirodda verderop in het nummer is luisterrijk en getuigt van een zekere mate van spiritualiteit. Al met al heeft dit kwartet een sympathiek album afgeleverd, dat met beide benen in de traditie staat. Niet hemelbestormend of vernieuwend, maar er wordt hier wel met veel passie en overtuigingskracht gemusiceerd en dat is heel wat waard.

“No Comment”

“Jazzwerkstatt” (2011)

Dan McClenaghan, All about jazz (15/07/2011)

<https://www.allaboutjazz.com/no-comment-augusto-pirodda-jazzwerkstatt-berlin-brandenburg-ev-review-by-dan-mcclenaghan>

A standard comic-strip theme presents the wise man sitting cross-legged on a remote mountain top, contemplating life, the human condition, God. A searcher from the temporal world below climbs the mountain and asks the wise man a question of profound importance. The last frame of the strip is a joke, the wise man's answer that steers the potentially sublime into the depths of the ridiculous; a good laugh at our expense. But the universal quest for truth remains constant, and is the central motivation for the creation of most great art.

39 year-old Italian pianist Augusto Pirodda didn't climb a mountain; he found his wise men, his jazz priests—octogenarian drummer [Paul Motian](#) and septuagenarian bassist [Gary Peacock](#)—in New York City.

The music this trio makes on Pirodda's No Comment is solemn and prayer-like, with an extraordinary degree of equilibrium of input between the musicians—a hallmark of a good percent of the art of the piano trio since the release of pianist [Bill Evans'](#) Sunday at the Village Vanguard (Riverside, 1961), an album on which Motian also performed. Motian's drumming—then and now—is pure poetry, leaning away from the timekeeping chore a good deal of the time to create subtle orchestral percussion worlds, hinting in the gentlest whispers of great elusive truths, seeming separate from, but augmenting, the pianist's search. Peacock—a vital artist in his own right, but most famous for his participation in pianist [Keith Jarrett's](#) long-standing Standards Trio—answers Pirodda's questions, remarks on his statements, and makes deep, vibrant statements of his own that garner succinct and well-chosen replies from the leader.

"Spare" is a key word when speaking of Pirodda's piano art. There is a folk song-like simplicity to his approach, with no wasted notes, making space a big part of his sound. The set opens with the dark-toned and gorgeously ruminative "It Begins Like This..." a collaborative, on-the-spot trio composition that was actually the recording session's sound check. "I Don't Know" is another spontaneous composition, beginning with a bass/drums duet—Peacock preaching, Motian adding a whispering chant—before Pirodda joins in, working the piano's left end, responding to Peacock's pronouncements.

Pirodda contributes four of his own compositions to the set, with "Brrribop" the most agitated and restless segment of the CD. "Ola" is the least abstract and possesses the brightest sound, with Peacock creeping stealthily through Motian's ephemeral weave, as Pirodda experiments with some dissonance.

With four previous CDs to his name, Pirodda is no neophyte, but as an acolyte of sorts to the Peacock/Motian pairing, he has taken his piano trio artistry to the highest level.

Nick Deriso, *Something else* (04/08/2011)

<https://somethingelserreviews.com/2011/08/04/augusto-pirodda-with-paul-motian-and-gary-peacock-no-comment-2011/>

Pianist Augusto Pirodda, on his fifth long player, plays with the melodic, insinuating sensitivity that belies his brief recording career. In fact, *No Comment*, put to tape in 2009 but just out on the German label Jazzwerkstatt, is often off-handedly bold in that way. The opener, "It Begins Like This," is actually the initial soundcheck performed with drummer Paul Motian and bassist Gary Peacock. They seem to have quickly settled, unbidden, into symbiotic roles. Pirodda's "So?" finds the pianist slowly but surely working his way into an intertwined moment of closure with Peacock. "Brrribop!!!" bubbles its way into an eruptive storm. "Ola" transforms from a sweet immediacy into a darkly swinging blues.

On first blush, it's easy to praise Pirodda for simply holding his own as a composer/pianist in the midst of two modern jazz legends. Expect that they actually seem emboldened by his presence.

Motian, since his days in the sweepingly influential (if sadly short lived) Bill Evans Trio, has typically preferred to play with similarly constructed musical amalgams—that is, those that blend the delicately orthodox with the sympathetically atonal. Same here, as Motian continues to employ a remarkable range of movement, sounding at times folksy and at others stirringly angular.

Peacock, meanwhile, shows all of the poise and concentration of the youngster who once studied macrobiotics. He's always seemed most comfortable in the grayed middle ground between jazz's bright, white formality and its black-night abstractions—another clue, perhaps, as to why *No Comment* falls so quickly into place.

Together, they've created something that belies the album's title. Here's hoping more people not only comment on Pirodda's new one, but shout about it from on high.

AAJ Italy Staff (10/10/2011)

<https://www.allaboutjazz.com/no-comment-augusto-pirodda-review-by-aa-j-staff>

Partiamo da una banalità. Suonare con due leggende viventi come Gary Peacock e Paul Motian è il sogno di tutti i pianisti (e non solo). Per Augusto Pirodda, nato a Cagliari quarant'anni fa, il sogno è diventato realtà. Ma ascoltando *No Comment*, titolo quanto mai significativo, si ha l'impressione che i tre musicisti si conoscano da una vita.

Motian e Peacock illuminano la registrazione con l'umiltà e la sapienza che solo i grandissimi posseggono, conducendo la performance di Pirodda verso livelli assoluti. Il trio suona come un organismo unico nel quale il concetto di interplay e di reciproco ascolto va ben oltre il significato comunemente accettato. *No Comment* è un'intima conversazione tra spiriti liberi, dove il pensiero nasconde la tecnica prodigiosa dei protagonisti, dove il suono si esalta nella semplicità del gesto. Il tocco delicato dei tasti, il pizzicato delle corde, il percuotere di pelli e di metalli rincorrono il silenzio, lo circuiscono e alla fine lo coinvolgono nel loro divagare fluttuante, senza peso specifico se non quello delle idee e delle emozioni. In uno scenario così impalpabile e rarefatto, lontano da schemi prestabiliti o categorie di riferimento perde importanza disquisire di scrittura e improvvisazione, di ritmo e melodia, di forme e architetture. Perché bisogna abbandonarsi senza remore alle suggestioni che il trio dispensa a piene mani. Quello affrontato in *No Comment* è un viaggio dell'anima e della mente, lontano da logiche terrene, da consolidate gerarchie, da strutture scontate, permeato piuttosto da una sorta di laico misticismo che conduce l'ascoltatore nell'arco di quarantotto minuti ad una esperienza di profonda e piacevole meditazione.

Neri Pollastri

Già apprezzato in un duo pianistico con Michal Vanoucek e in un piano solo, Pirodda realizza adesso un'opera di primo livello, grazie alla collaborazione di due astri come Peacock e Motian.

La cifra è una rarefatta ricerca sui suoni tipica dei due statunitensi e, in particolare, richiama le atmosfere dei *Tethered Moon*, il loro trio con Masabumi Kikuchi: paritetico scambio di ruoli con grande dialogo tra contrabbasso e pianoforte sullo sfondo poliritmico e sensibile della batteria. Come quel mirabile modello, il CD presenta grandissima libertà e alterna momenti di forte suggestione (specie nelle due tracce interamente improvvisate, *It Begins Like This* e *I Don't Know*) ad altri di ricerca armonica e timbrica a partire da temi (in particolare in *No Comment* e il suo preferito, firmate dal contrabbassista abituale di Pirodda, Manolo Cabras).

Inutile commentare la prova di Peacock e Motian, come sempre splendidi, mentre di Pirodda non si possono che confermare le belle impressioni destate dalle precedenti registrazioni: meditativamente aperto, creativo ed eccellente nel gestire i silenzi ancor prima dei bei suoni che è capace di estrarre dalla tastiera.

Ottimo lavoro che si ascolta ripetutamente senza alcun senso di ripetitività.

“Moving”

“Espira Records” (2007)

AAJ Italy Staff (13/05/2009)

<https://www.allaboutjazz.com/moving-augusto-pirodda-point-of-departure-wmpg-fm-review-by-aaji-staff>

Pianista sardo del quale ci eravamo occupati alcuni anni orsono, in occasione del suo duetto con lo slovacco Michal Vanoucek *To Be or Not to Bop?*, Augusto Pirodda si presenta questa volta con un coraggioso piano solo, lontano da ogni cliché.

Diviso idealmente in tre parti e composto di tredici tracce (l'ultima delle quali improvvisata nel corso di un incontro-happening con una pittrice a sua volta all'opera), *Moving* si sviluppa di fatto come una lunga esplorazione sonora, intima ma pulsante, che include passaggi lirici e momenti di forte percussività, episodi di coerenza armonica e improvvisazioni rumoristiche, nel corso delle quali il suono del piano viene artefatto agendo sulle corde.

I toni rimangono contenuti, anche nei momenti di magma sonoro; le pause e i silenzi "pesano" quanto i suoni (e non stupisce il riferimento esplicito a Paul Bley, nel titolo dell'undicesima traccia); ma nel complesso l'opera è tutto fuorché algida: lontana da certo pianismo nordeuropeo, in molte sue parti forse più prossima all'improvvisazione radicale di stampo colto, *Moving* conserva però una radice espressiva jazzistica che si apprezza particolarmente in "All of a Sudden" e "A Little Song" ma pervade tutto l'album.

Esempio fulgido della qualità e del coraggio di musicisti lontani dai riflettori, questo CD conferma l'ottima impressione destata dal primo lavoro di Pirodda e reitera una volta di più l'eterno dilemma: perché musicisti di questo livello hanno così pochi spazi nel panorama concertistico?

Flavio Sechi

'It is always a special experience to listen to Augusto Pirodda's surrealist pianism. Augusto is outside the norms. His is a strong character, his artistic voice is his own, nobody else's. It is difficult, very difficult, to find direct influences, to hear specific styles in his playing. Augusto is Augusto: take it or leave it. His pianism is not for everybody. Always inside out, with a fabulous technique, always looking for something new, for something dissonant. On his keys the jazz standards take unexpected shapes, sudden flare-ups, dizzy accelerations and cataleptic slowdowns; all of this kept together by a 'schizophrenic' vision of time, which belongs to Augusto and to nobody else. Inimitable, unclassifiable, and most of all...BRAVO. Molto, molto bravo.'